

Bohoslužba 17. 7. 2022

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit: Avšak Bůh mi poskytuje pomoc, Panovník je s těmi, kdo mě podpírají. Ochotně ti budu obětovat, vzdávat chválu, Hospodine, tvému jménu, protože je dobré. (Žalm 54,6.8)

Pozdrav

Píseň: 594

Modlitba: Bože, náš Otče, přicházíš k nám v Ježíši Kristu a dáváš nám naději v život v plnosti. Dej, ať při všech starostech a povinnostech, které nás denně zavalují, nepřeslechneme slovo tvého Syna. Daruj nám vnímavost vůči jeho hlasu a jeho přítomnosti a veď nás k tomu, abychom si jich cenili nade vše ostatní a byli skrze naslouchání a přebývání v jeho blízkosti vysvobozeni ze vší plytkosti, sebeklamu a lhovosti vůči Tobě i vůči našim bližním. Smiluj se nad námi, Pane, a vyslyš nás pro zásluhy svého Syna, našeho Pána a bratra Ježíše Krista, který s tebou a s Duchem svatým žije a vládne na věky věků. Amen.

1. čtení: Genesis 18,1–10a

Hymnus: 223

2. čtení: Koloským 1,21–28

Kázání

Jedna ze základních Božích charakteristik by mohla znít: *Dárce naděje*. V obou čteních jsme se s tím setkali – Abrahamovi přináší Hospodin – či jeho poslové – obnovenou naději na narození zaslíbeného potomka, dědice a pokračovatele rodu. V listu adresovaném koloským křesťanům zase slyšíme o naději v to, že skrze Kristovo dílo dotyční obstojí před Boží tváří.

Ta Boží naděje chce působit ve světě a v životech zasažených strachem a nemožností změnit věci a situace, které nejsou takové, jaké by být měly nebo jaké by si je lidé představovali. Proto si také stále dokola čteme biblické oddíly. Vždyť právě Písmo je zdrojem naděje, lékem proti strachu. Ve všech lidských ztroskotáních líčených v biblických příbězích se prosazuje světlo nových – Božích – možností.

Lidé by si rádi věci řídili po svém a dosahovali svých cílů vlastními silami a schopnostmi. Ale jsou chvíle, kdy musíme uznat, že naše možnosti jsou omezené a že jsme poddáni tomu, čemu se říká vyšší moc. Můžeme se všelijak pojišťovat, chránit a dávat si pozor na vše možné i nemožné, ale tím nezabráníme veškerým nežádoucím událostem. Kdo z nás má zásadní a přímý vliv na inflaci, války, klimatické změny nebo šíření covidu? Ano, tyto a jiné děje možná nějakým způsobem ovlivňujeme, jsme do nich zapojeni, minimálně na některých z nich neseme vinu, ale jsme pouze jednou částí celého soukolí vlivů a okolností.

Setkání s vlastní bezmocí nahrává strachu. Nemáme věci ve svých rukou. Jsou zde ohrožující síly, které neovládáme a kterým často ani nerozumíme. Ostatně někdy nemáme pevně pod kontrolou ani sami sebe. Děláme to, co bychom později raději vrátili zpět.

Co si za takové mocnosti a síly můžeme dosadit? Třeba všelijaké procesy, které ovlivňují mnohé, ale které nejsou vlastně nikým pořádně řízeny, nebo jimž je těžké se postavit na odpor. Fungování světových trhů, různé ideologie, migraci, reklamu, módní trendy, společenské či rodinné tlaky...

Ve chvílích strachu, nejistot a pocitu ohrožení se člověk dokáže upnout k leccemu. Apoštol má však jasno, kde má svůj zdroj pravá naděje. Svět v posledu nadržuje pohromadě politici, neviditelná ruka trhu či jakékoli lidské úsilí. Svět drží pohromadě Ježíš Kristus. V něm nacházíme základní princip všeho. A proto není třeba se bát všelijakých mocností a sil, vždyť jsou mu poddány, ani se k nim naopak s důvěrou upínat a zbožšťovat je. Jestliže svou nadějí zaměříme na Krista, pak ztratí na naléhavosti různé strachy a nejistoty. Nemusíme tedy žít v obavách z působení hvězd, z rozmarů politické moci či přírody. Nepotřebujeme vědět, co nám řekne horoskop nebo vědma. Potěší nás, nebo naopak vyděsí? Ať už různé síly nějakou moc mají, nebo ne, neovládají všechno.

Z rozpoznání Kristova nadvlády nade vším ostatním se mohly v dějinách křesťanstva zrodit takové postoje jako jsou dobrovolné podstoupení mučednické smrti, oponování politickým a ideologickým tlakům i za cenu potíží nebo služba nemocným prokazovaná i s nasazením vlastního života. Křesťanská víra umožňuje nebát se utrpení, dokonce v něm vidět něco důležitého. Její pohled se nezastaví u mocí vyšších, než jsme my, ale dohlédá až k Moci nejvyšší.

K té Moci, která jedná tak podivuhodně. K Abrahámovi přichází na oběd a v Ježíši Kristu přichází do světa dát svou kůži v sázku. Přichází zkrátka za lidmi. Přestože je to ona, kdo by mohla ze vztahu s lidmi po celé řadě zklamání vycouvat. Přichází napravit to, co druzí zničili. Netrucuje. Ten, komu se stala křivda, nabízí usmíření těm, kdo mu ublížili. Jedná ale dosti diskrétním způsobem – nepřichází tak, aby ho všichni museli okamžitě poznat a uznat jeho vládu, nepřichází trestat a ničit, ale ukazovat lásku k lidem a to, na čem skutečně záleží. Z rozpoznání, kdo se v osobě Ježíše z Nazareta skrýval a co jeho dílo znamená, mohly pak vytrysknout takovéto chvalo zpěvy a oslavné hymny.

A do toho všeho je zapojena církev. Tedy společenství lidí úzce spojené s Kristem jako svým Pánem a Původcem. A tady narážíme na další zdroj naděje: Přestože je církev plná hříšníků, a mnohdy se potácí úplně jinde, než by měla být, přestože svému Pánu dělá ostudu a je poznamenána všelijakými skandály, přestože se nad ní z lidského hlediska dá zlomit hůl – přesto je tady naděje, že před Bohem obstojí. Ale může tomu tak být jen proto, že to její Pán sám zařídil, nikoli pro kvality a výkony církve samé.

Správnou odpovědí na tento Boží láskyplný příklon k lidem není pasivita. Pro církev i pro každého jednotlivého křesťana totiž platí princip „Staň se tím, čím už jsi“ – tedy naplňuj to, čeho se ti dostalo – žij ze svého křtu, uskutečňuj svoji svatost a bezúhonnost, skrze niž na tebe hledí Bůh. Žij jako smířený s Bohem, v jeho jménu bojuj se strachem a vzdoruj nepřátelským mocnostem. Rozdíl mezi církví a lidmi mimo ni pak spočívá v tom, že církev už o tom všem ví, že může v naplnění dobré budoucnosti doufat, ba z ní již nyní žít, zatímco ostatním tyto skutečnosti zůstávají skryty. A šíření evangelia, k němuž jsme i my povoláni, má za úkol tuto naději rozšířit právě tam, kde se o ní ještě neví.

Máme tedy přístup k velkým věcem. To nám však nemá sloužit jako záminka k pýše a samolibosti, ale spíše jako zdroj radosti a povzbuzení. A také jako podnět k rozšiřování zvěsti evangelia a k tomu, abychom stále více pronikali do hlubin víry a žili z ní.

Píseň: 279

Přímluvy: Vzájvejme Boha slovy: „Prosíme tě, vyslyš nás“:

Dobrý Pane, uděluj sílu všem, kdo zvěstují Boží smíření a slouží mu, a učiň, aby byly jejich skutky a slova věrohodnými. Prosíme tě, vyslyš nás.

Dej zvěstovatelům slova pravdy i všem křesťanům, aby pronikali stále hlouběji do jeho tajemství a plnosti. Prosíme tě, vyslyš nás.

Pomáhej žít své církvi tak, aby lidé toto i jiná křesťanská společenství cítili jako svůj společný domov a sloužili jeden druhému. Prosíme tě, vyslyš nás.

Naplňuj nás svou láskou, abychom přijímali druhé, ochotně nabízeli pohostinnost a přemáhali své sobectví. Prosíme tě, vyslyš nás.

Daruj dobré počasí, příznivý déšť a vše potřebné pro hojnou a kvalitní úrodu, která by nasýtila mnohé. Pomoz dosáhnout toho, aby se podařilo vyvézt dostatečné množství obilí z Ukrajiny a předešlo se tak hladomoru. Prosíme tě, vyslyš nás.

Ochraňuj všechny, kdo jsou na cestách, prázdninových pobytech a dovolených, dopřej jim pěkné zážitky, dobrý odpočinek a šťastný návrat. Buď i s těmi, kdo musejí pracovat a zůstávají nablízku i našim nemocným a těm, které něco trápí. Prosíme tě, vyslyš nás.

Vše ostatní smíme vyslovit v tiché modlitbě.

Modlitba Páně

Píseň: 765

Ohlášky

- Vzhledem k prázdninovému režimu se sejdeme až k bohoslužbám v neděli v 9:00.
- Narozeniny v novém týdnu oslaví Marta Praksová, Josef Pojezdny st. a Marie Sládečková-Pojezdná. Přejeme jim vše dobré a Boží požehnání.

Poslání: Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdným a klamným filozofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu. V něm je přece vtělena všechna plnost božství; v něm jste i vy dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil. (Koloským 2,8–10)

Požehnání: Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi.

Píseň: 262